

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 3. jūlijā*

Civildienests – EIB personāls – Dienestu organizēšana – Atbrīvojums no dienesta –
Piekļuve elektroniskajam pastam un informātikas pieslēgumiem – Pirmstiesas procedūra –
Pieņemamība – Tiesiskā drošība – Tiesības tikt uzklausītam – Nevainīguma prezumpcija – OLAF gala
ziņojums – Pienākums norādīt pamatojumu – Atbildība – Mantiskais kaitējums – Morālais kaitējums

Lietā T-573/16

PT, Eiropas Investīciju bankas personāla loceklis, ko pārstāv *E. Nordh, avocat*,

prasītājs,

pret

Eiropas Investīciju banku (EIB), ko sākotnēji pārstāvēja *G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams* un
G. Faedo, vēlāk – *G. Faedo* un *M. Loizou*, pārstāvji, kuriem palīdz *M. Johansson, B. Wägenbaur*,
advokāti, un *J. Currall, barrister*,

atbildētāja,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 50.a pantu,
pirmkārt, atcelt EIB 2015. gada 13. aprīļa, 12. maija, 16. jūnija un 20. oktobra, 2016. gada 6. jūnija un
2017. gada 7. februāra lēmumus par prasītāja atbrīvojumu no dienesta, EIB 2015. gada 18. jūnija
lēmumu par prasītāja piekļuves viņa elektroniskā pasta pastkastītei un informātikas pieslēgumiem
bloķēšanu un EIB lēmumus nepaziņot viņam algas lapas un svītrot viņa uzvārdu no EIB intranetā
publicētās organizācijas struktūras un, otrkārt, atlīdzināt prasītājam nodarīto kaitējumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents), tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*] un
K. Iliopuls [*C. Iliopoulos*],

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 23. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – zviedru.

Spriedums¹

[..]

III. Juridiskais pamatojums

[..]

D. Par lietas būtību

1. Par prasījumiem atcelt tiesību aktu

[..]

a) Par pirmā pamata pirmo daļu – tiesiskās drošības principa pārkāpumu

[..]

2) Par pirmā pamata pirmās daļas pamatotību

- ²³³ Jāatgādina, ka tiesiskā drošība, kuras neatņemama sastāvdaļa ir paredzamības princips (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Deza/ECHA*, T-115/15, EU:T:2017:329, 135. punkts un tajā minētā judikatūra), ir Savienības tiesību vispārējais princips. Šī principa mērķis ir nodrošināt situāciju un tiesisko attiecību, ko regulē Savienības tiesības, paredzamību (skat. spriedumu, 2016. gada 4. maijs, *Andres u.c./ECB*, T-129/14 P, EU:T:2016:267, 35. punkts un tajā minētā judikatūra), un tas prasa, ka ikvienam administrācijas aktam, kurš rada juridiskas sekas, ir jābūt skaidram un precīzam, lai ieinteresētās personas varētu nepārprotami uzzināt savas tiesības un pienākumus un attiecīgi rīkoties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 27. janvāris, *DF/Komisija*, T-782/14 P, EU:T:2016:29, 45. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī prasība ir spēkā it īpaši tad, ja konkrētais akts var radīt negatīvas sekas attiecīgajām personām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Deza/ECHA*, T-115/15, EU:T:2017:329, 135. punkts).
- ²³⁴ Tādējādi, pirmkārt, tiesiskās drošības princips prasa, lai jebkurš akts, ar kuru ir paredzēts radīt tiesiskas sekas, iegūtu saistošu spēku no Savienības tiesību normas, kas ir skaidri norādāma kā akta juridiskais pamats (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Deza/ECHA*, T-115/15, EU:T:2017:329, 135. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī prasība ir spēkā arī, lai būtu izpildīts pienākums norādīt pamatojumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 1. oktobris, *Komisija/Padome*, C-370/07, EU:C:2009:590, 55. punkts).
- ²³⁵ Precīzas tiesību normas nenorādīšana, protams, nevar būt būtisks trūkums tad, ja akta juridisko pamatu var noteikt, balstoties uz citiem šī akta elementiem. Tomēr šāda skaidra norāde ir obligāta tad, ja šīs norādes ieinteresētajām personām un Savienības tiesai nav skaidrs precīzs juridiskais pamats (spriedums, 2016. gada 14. jūnijs, *Komisija/McBride u.c.*, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 48. punkts).
- ²³⁶ Otrkārt, tiesiskās drošības princips prasa, lai konkrētā akta sekas būtu paredzamas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 12. jūnijs, *Health Food Manufacturers' Association u.c./Komisija*, T-296/12, EU:T:2015:375, 86. punkts).

¹ Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

- 237 Tomēr paredzamības jēdziena piemērojamība lielā mērā ir atkarīga no attiecīgā akta satura, no jomas, uz kuru tas attiecas, kā arī no tā adresāta statusa. It īpaši šis jēdziens nav pretrunā ar to, ka attiecīgā persona ir spiesta izmantot profesionālus padomus, lai lietā pastāvošajos apstākļos saprātīgi novērtētu, kādas sekas attiecīgais akts varētu radīt (šajā nozīmē pēc analogijas skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, Dansk Røringindustri u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 219. punkts).
- 238 Šajā lietā jānorāda, tāpat kā darījis prasītājs, ka atbrīvojuma no dienesta jēdzienam nav skaidra pamata nedz 2009. gada personāla reglamentā, nedz jebkādā citā Savienības tiesību tekstā. No lietas materiāliem neizriet, ka tādu līdzekļu kā prasītāja atbrīvojums no dienesta izmantošana būtu bieža vai pat zināma prakse, it īpaši EIB iekšienē un Savienības iestādēs vispār. Turklāt 2015. gada 13. un 15. jūnija sanāsmēs tika norādīts uz prasītāja atbrīvojuma no dienesta “īpašo” raksturu.
- 239 Taču nedz 2015. gada 13. aprīļa, nedz 2015. gada 12. maija lēmumā nav norādīts juridiskais pamats, ar kuru EIB paredzēja pamatot prasītāja atbrīvojumu no dienesta. Šajos īpaši kodolīgajos lēmumos nav norādīta neviena tiesību norma, nedz arī elementi, kuri būtu ļāvuši prasītājam noteikt šādu juridisko pamatu. Proti, 2015. gada 13. aprīļa lēmumā EIB tikai atsaucas uz prasītāja “situāciju darba vietā”, uz ģenerālinspekcijas pārbaudi un uz dienesta un prasītāja interesēm un, nesniedzot turpmākus precizējumus, norāda, ka prasītājs ir “uz laiku atbrīvots no profesionālo pienākumu pildīšanas” un ka viņa Civildienesta noteikumos noteiktās finansiālās tiesības paliek nemainīgas. 2015. gada 12. maija lēmums ir vēl kodolīgāks, jo tajā ir tikai sniegta norāde uz izmeklēšanas veikšanu, prasītāja labklājību un viņa priekšniecību un uz iespējamo prasītāja pārcelšanu citā amatā.
- 240 Taču, lai gan 2015. gada 13. aprīļa un 12. maija lēmumos prasītāja atbrīvojumam no dienesta nav norādīts juridiskais pamats, EIB vairākus mēnešus neatbildēja uz prasītāja lūgumiem sniegt paskaidrojumu šajā ziņā, viņu tikai ar savas Sociālo attiecību un administratīvo dienestu direkcijas direktora starpniecību informējot, ka atbrīvojums no dienesta nav atstādināšana no amata uz laiku atbilstoši 2009. gada personāla reglamenta 39. pantam. Tātad netiek apstrīdēts, ka EIB nav atbildējusi tostarp uz 2015. gada 13. marta vēstuli, ar kuru prasītājs tai skaidri lūdzis “norādīt lēmuma [par atbrīvojumu no dienesta, kuru EIB paredz pieņemt,] juridisko pamatu” (skat. iepriekš 224. punktu). Tikai 2015. gada 16. jūnijā, kas ir pēc 2015. gada 13. aprīļa un 12. maija lēmumu darbības beigšanās un pēc prasītāja pārstāvju tieša pieprasījuma, EIB norādīja administrācijas plašo novērtējuma brīvību attiecībā uz tās dienestu organizēšanu un rūpības pienākumu, kas tai ir jāievēro, lai prasītājam piemērotu atbrīvojumu no dienesta.
- 241 Šajos apstākļos prasītājs, neraugoties uz savu juridisko izglītību un pat izmantojot profesionālus padomdevējus, nevarēja līdz 2015. gada 16. jūnijam kļiedēt savas šaubas par juridisko pamatu, uz kuru pamatojoties tika pieņemti 2015. gada 13. aprīļa un 12. maija lēmumi. Tātad ir jāsecina, ka EIB ir atstājusi prasītāju ilglaicīgas nenoteiktības situācijā attiecībā uz jautājumu par šo lēmumu piemērojamību. Līdz ar to viņš nevarēja nepārprotami zināt savas tiesības un pienākumus un tādēļ nevarēja veikt pasākumus.
- 242 Šis secinājums jo vairāk ir spēkā tāpēc, kā būtībā norāda prasītājs, ka 2015. gada 13. aprīļa un 12. maija lēmumos EIB sniegtā jēdzienu “atbrīvojums [*dispense*] (no dienesta)” un “atbrīvots” [*libéré*] (no dienesta pienākumu pildīšanas) interpretācija stipri atšķiras no to parastās nozīmes. Proti, jēdziens “atbrīvojums” [*dispense*] savā parastajā nozīmē norāda uz atļauju nedarīt to, kas ir noteikts. Savukārt jēdziens “atbrīvots” [*libéré*] savā parastajā nozīmē norāda uz atbrīvošanu no saistības darīt to, kas ir noteikts. Taču šajā lietā EIB ir izmantojusi jēdzienu “atbrīvojums” [*dispense*] un “atbrīvots” [*libéré*], lai apzīmētu aizliegumu darīt to, kas ir noteikts. EIB tiesas sēdē ir skaidri atzinusi, ka prasītājs “nevarēja strādāt” atbrīvojuma [*dispense*] no dienesta dēļ. Sarakste starp prasītāju un EIB liecina par šo neskaidrību. Tādējādi prasītāja atbilde uz darba 2015. gada 15. aprīļa vēstuli tika atzīta par ĢD RM Finanšu risku direkcijas direktora “aizrādījumu”. Tomēr pēdējais minētais nav norādījis prasītājam, ka viņam būtu bijis aizliegts strādāt, bet tikai to, ka tas “oficiāli ir atpūtas laikā” un ka no viņa vairs netiek sagaidīts, ka viņš strādā vai atbild uz vēstulēm.

243 No tā izriet, ka, tā kā nav norādīts izmantotais juridiskais pamats, 2015. gada 13. aprīļa un 12. maija lēmumos ir pārkāpts tiesiskās drošības princips, kā arī nav sniegts pamatojums.

244 Savukārt 2015. gada 16. jūnija un 20. oktobra lēmumos ir skaidri un precīzi norādīts to juridiskais pamats vai katrā ziņā ir norādes, kas ļauj prasītājam to noteikt bez iespējamām neskaidrībām.

245 Tā 2015. gada 16. jūnija lēmumā ir norādīts šādi:

“Turklāt attiecībā uz Jūsu lūgumu, kuru iesnieguši Jūsu advokāti 2015. gada 3. jūnija vēstulē, sniegt paskaidrojumu par atbrīvojuma [no dienesta] juridisko pamatu lūdzu ņemt vērā, ka EIB kā jebkurai Savienības iestādei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz savu dienestu un sava personāla organizēšanu. Šī brīvība ietver pilnvaras noteikt atbrīvojumu no dienesta, it īpaši saskaņā ar judikatūru, kad administrācija saskaras ar tādiem incidentiem, kuri nav saderīgi ar dienesta kārtību un mierīgu norisi. EIB ir ātri jāiejaucas ar visu nepieciešamo sparū un ar apstākļiem atbilstošu rūpību attiecīgi jāreaģē, lai konstatētu faktus un, zinot lietas apstākļus, izdarītu atbilstošus secinājumus.

Tāpēc tādos apstākļos, kādi ir šajā lietā, [EIB], pirmkārt, veica pagaidu steidzamus administratīvos pasākumus, kurus tā uzskatīja par vajadzīgiem, lai atjaunotu mierīgus darba apstākļus saskaņā ar labas pārvaldības un rūpības prasībām. Šie pasākumi tika veikti ar pieprasīto rūpību no [EIB] puses, tai izskatot personas situāciju.

Otrkārt, [EIB] uzreiz mēģināja konstatēt atbilstošos faktus saistībā ar ziņotajām situācijām vai apvainojumiem, lai izlemtu par papildu pasākumiem. Ņemot vērā incidentus šajā lietā, [EIB] rīkojās īpaši uzmanīgi.

[..]

Šis Jūsu atbrīvojuma [no dienesta] apstiprinājums galvenokārt ir pamatots ar:

- a) būtiskām dienesta interesēm, kas prasa no EIB puses noteikt formālus aizsardzības pasākumus, lai atrisinātu situāciju Jūsu darba vietā vai attiecības starp Jums un Jūsu priekšniekiem, kuras uz šo brīdi ir kļuvušas tik neciešamas, ka normāla dienesta norise vairs nav iespējama. Struktūrvienības darbības atjaunošanu vairs nevar veikt, nenošķirot Jūs no Jūsu tiešās priekšniecības;
- b) pienākumu ņemt vērā Jūsu priekšnieka intereses, kuru Jūsu rīcība apdraudēja un kurš vairs nespēja labi veikt savu profesionālo darbību, Jums atrodoties [EIB] telpās;
- c) pienākumu ņemt vērā Jūsu intereses tādējādi, ka administrācijai ir pienākums nenorādīt Jūsu vārdu personām, pret kurām Jūs izteicāt apgalvojumus.”

246 Ar 2015. gada 20. oktobra lēmumu prasītāja atbrīvojums no dienesta ir “apstiprināts”, norādot, ka jautājums par izmantoto juridisko pamatu ir ticis atrisināts iepriekš, un sniedzot šādus precizējumus:

“Atbrīvojums [no dienesta] patiešām ietilpst [EIB] administrācijas, it īpaši [EIB] priekšsēdētāja, [bankas] personāla pārvaldīšanas kompetences ietvaros, kas tiek īstenota oficiālajā iecelēj institūcijas statusā atbilstoši [5. protokolam par EIB statūtiem] un EIB reglamentam (23. panta 3. punkts).”

247 Tomēr tas vien, ka 2015. gada 16. jūnija un 20. oktobra lēmumos ir skaidri identificēts izmantotais juridiskais pamats vai ļauts prasītājam to viegli identificēt, nav pietiekami, lai secinātu, ka tie atbilst tiesiskās drošības principa prasībām. Vēl saskaņā ar iepriekš 233., 234. un 236. punktā minēto judikatūru bija vajadzīgs, lai prasītājs spētu pietiekami precīzi novērtēt minēto lēmumu piemērojamību, it īpaši laikā, un tādējādi noteikt, uz cik ilgu laiku viņš tiks atbrīvots no dienesta. Šī prasība ir jo stingrāka tad, ja tik ilgs atbrīvojums no dienesta, kāds bijis prasītājam, ir ne tikai pielīdzināms lēmumam par atstādināšanu no amata atbilstoši 2009. gada personāla reglamenta

39. pantam, jo ar to tiek liegta iespēja pildīt savus uzdevumus (šajā nozīmē pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 16. decembris, *DE/EMA*, F-135/14, EU:F:2015:152, 39. un 40. punkts), bet tai var būt arī būtiska nelabvēlīga iedarbība uz viņa profesionālo, administratīvo un finansiālo situāciju.
- 248 Proti, pirmkārt, tik ilgs atbrīvojums no dienesta, kāds bijis prasītājam, var nelabvēlīgi ietekmēt viņa Civildienesta noteikumos noteiktās tiesības. Tā kā viņam ir aizliegts strādāt, tāds EIB personāla loceklis kā prasītājs, kurš ir ilglaicīgi atbrīvots no dienesta, nevar tikt pienācīgi novērtēts atbilstoši 2009. gada personāla reglamenta 22. pantam, nedz arī pēc tam tikt paaugstināts pēc nopelniem saskaņā ar šī paša reglamenta 23. pantu.
- 249 Otrkārt, tik ilgs atbrīvojums no dienesta, kāds bijis prasītājam, var nelabvēlīgi ietekmēt viņa finansiālās tiesības. Tāds ir gadījums, ja – kā tas ir pamatlietā – attiecīgās personas atalgojums tiek saglabāts visā atbrīvojuma periodā. Proti, jāatgādina, ka tāda EIB personāla locekļa kā prasītāja atalgojums var ietvert ne tikai algu, bet it īpaši arī 2009. gada personāla reglamenta II pielikumā minētās gadskārtējās piemaksas. Taču, tā kā tāds paldzināts atbrīvojums no dienesta, kādā atradās prasītājs, ir radījis šķēršļus viņa snieguma novērtēšanai ilglaicīgā posmā (skat. iepriekš 245.[248]. punktu), viņam praktiski tiek liegta iespēja saņemt šādas piemaksas. Šādā gadījumā, tā kā viņu vairs nevar paaugstināt amatā (skat. 248. punktu), viņam tiek liegta iespēja saņemt algas palielināšanu, kas notiek līdz ar jebkuru paaugstināšanu amatā atbilstoši 2009. gada personāla reglamenta 23. pantam.
- 250 Treškārt, tā kā tādām EIB darbiniekām, kādas ir prasītājs, kurām ir piemērots paldzināts atbrīvojums no dienesta, nepiešķir darba uzdevumus, lai gan viņa alga tiek saglabāta, viņš var atsaukties uz savu morālo interešu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. decembris, *DE/EMA*, F-135/14, EU:F:2015:152, 42. punkts) un principa par saistību starp pakāpi un nodarbinātību, atbilstoši kuram Savienības ierēdņa vai darbinieka darba uzdevumi nedrīkst būt acīmredzami zemāki par tiem, kas atbilst viņa pakāpei un amatam, ņemot vērā to raksturu, svarīgumu un apmēru, aizskārumu (spriedumi, 1988. gada 23. marts, *Hecq/Komisija*, 19/87, EU:C:1988:165, 7. punkts, un 1998. gada 28. maijs, *W/Komisija*, T-78/96 un T-170/96, EU:T:1998:112, 104. punkts). Proti, pretēji EIB apgalvotajam, šī principa piemērojamība nav ierobežota tikai līdz lēmumiem par pārcelšanu citā amatā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 8. maijs, *Kerstens/Komisija*, F-119/06, EU:F:2008:54, 45. punkts).
- 251 Taču atšķirībā ne tikai no 2015. gada 13. aprīļa un 12. [maija] lēmumiem, kuru ilgums skaidri bija ierobežots līdz vienam mēnesim, bet arī no lēmuma par atstādināšanu no amata atbilstoši 2009. gada personāla reglamenta 39. pantam, kura maksimālais ilgums ir trīs mēneši, izņemot kriminālprocesa gadījumā, 2015. gada 16. jūnija un 20. oktobra lēmumos nav norādīts nekāds ierobežojuma skaitliskais rādītājs. Protams, šie lēmumi atgādina, ka prasītāja atbrīvojumam no dienesta ir pagaidu raksturs, un būtībā precizē, ka tā ilgums ir atkarīgs no tā, vai iestāsies jauns notikums. Tomēr jākonstatē, ka šāda notikuma iestāšanās datums pietiekami precīzi nav nosakāms, tāpēc pietiek ar minēto lēmumu pieņemšanas datumu.
- 252 Proti, 2015. gada 16. jūnija lēmumā ir tikai noteikts, ka prasītāja atbrīvojuma no dienesta ilgums ir atkarīgs no *OLAF* "formālās izmeklēšanas" pabeigšanas. Formālās izmeklēšanas jēdziens nefigurē nedz Regulā Nr. 883/2013, nedz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1073/1999 (1999. gada 25. maijs) par izmeklēšanu, ko veic *OLAF* (OV 1999, L 136, 1. lpp.), kura ar to ir atcelta. Tomēr no 2015. gada 15. jūnija sanāksmes protokola izriet, ka pretēji tam, kam liek ticēt prasītāja rakstveida apsvērumi, šis jēdziens ir nevis par "administratīvu izmeklēšanu", kāda ir definēta Regulas Nr. 883/2013 2. panta 4. punktā, bet vispārīgi par procedūru *OLAF* iekšienē, kuras beigās tiek sastādīts izmeklēšanas ziņojums. Proti, šis sanāksmes laikā EIB Sociālo attiecību un administratīvo dienestu direkcijas direktors norādīja prasītājam par nodomu pagarināt viņa atbrīvojumu no dienesta līdz brīdim, kad būs pieejams *OLAF* ziņojums.

- 253 Arī 2015. gada 20. oktobra lēmumā ir tikai noteikts, ka prasītāja atbrīvojuma no dienesta ilgums ir atkarīgs no tā, kad tiks pabeigti *OLAF* “darbi”. Darbu jēdziens šajā izpratnē netiek izmantots nedz Regulā Nr. 883/2013, nedz Regulā Nr. 1073/1999, ko tā atceļ. Tomēr, ievērojot iepriekš 252. punktā norādītos apsvērumus, prasītājs varēja saprast, ka, tāpat formālās izmeklēšanas jēdziens, arī darbu jēdziens vispārīgi nozīmē procedūru *OLAF*, kuras beigās tiek sastādīts izmeklēšanas ziņojums.
- 254 Taču ir jākonstatē, ka Regulā Nr. 883/2013 *OLAF* izmeklēšanas ziņojums nav pakļauts nekāda veida konkrētiem ierobežojumiem laikā. Šajā regulā, nesniedzot precizējumus, ir tikai norādīts, ka *OLAF* izmeklēšanas ziņojums tiek sastādīts administratīvās izmeklēšanas, kā tā ir definēta minētās regulas 2. panta 4. punktā un kuras ilgums arī nav pakļauts konkrētām prasībām, “beigās” vai “pēc tās”. Proti, minētās regulas 7. panta 8. punktā ir paredzēts, ka, ja šādu izmeklēšanu nevar pabeigt 12 mēnešos pēc tās sākšanas, *OLAF* ģenerāldirektors pēc minētā 12 mēnešu laikposma beigām un ik pēc sešiem mēnešiem pēc tam ziņo *OLAF* Uzraudzības komitejai, minot iemeslus, kādēļ tas nav izdevies, un plānotos korektīvos pasākumus, kuru mērķis ir paātrināt izmeklēšanas gaitu.
- 255 EIB Sociālo attiecību un administratīvo dienestu direkcijas direktora paziņojumi 2015. gada 15. jūnija sanāsmē, kurā tika paredzēts uzklaut prasītāju pirms 2015. gada 16. jūnija lēmuma pieņemšanas, apstiprina, ka ir grūti precīzi vai noteikti paredzēt tāda termiņa iestāšanos, kas ir saistīts ar procedūras pabeigšanu *OLAF*. Proti, šajā sanāsmē EIB Sociālo attiecību un administratīvo dienestu direkcijas direktors informēja prasītāju par nodomu pagarināt viņa atbrīvojuma no dienesta laiku līdz brīdim, kad būs pieejams *OLAF* ziņojums, un, “cerams, ka tas notiks pirms vasaras brīvdienām, taču viņam šajā ziņā nav iespējams sniegt garantiju, jo [E]B nekontrolē *OLAF* procedūru”.
- 256 Šādos apstākļos prasītājs nevarēja pietiekami precīzi noteikt 2015. gada 16. jūnija un 20. oktobra lēmumu piemērojamību laikā. Līdz ar to viņš nevarēja nepārprotami zināt savas tiesības un pienākumus un tādēļ nevarēja veikt pasākumus.
- 257 Līdz ar to 2015. gada 16. jūnija un 20. oktobra lēmumos – tāpat kā 2015. gada 13. aprīļa un 12. maija lēmumos – ir pieļauts tiesiskās drošības principa pārkāpums.
- 258 Šo secinājumu nevar atspēkot ar EIB argumentu, saskaņā ar kuru vienīgi ar atbrīvojumu no dienesta varēja izbeigt konfliktu starp prasītāju un viņa priekšnieku, jo viņu nebija iespējams ne pārcelt amatā uz citu dienestu, ne norīkot uz citu struktūrvienību. Plašā novērtējuma brīvība, uz kuru EIB norāda savu dienestu organizēšanas jautājumā, ņemot vērā tai uzticētos uzdevumus, un tās rīcībā esošā personāla iecelšana amatā šim nolūkam nav ierobežota. Tieši pretēji, šī brīvība ir jāisteno dienesta interesēs un ievērojot principu par atbilstību starp pakāpi un nodarbinātību (skat. spriedumu, 2015. gada 19. jūnijs, Z/Tiesa, T-88/13 P, EU:T:2015:393, 105. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī rūpības pienākumu, Savienības tiesību vispārējos principus un attiecīgās personas pamattiesības (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 13. decembris, HQ/OCVV, T-592/16, nav publicēts, EU:T:2017:897, 26. un 27. punkts; 2007. gada 2. maijs, *Giraudy*/Komisija, F-23/05, EU:F:2007:75, 141. punkts, un 2007. gada 9. oktobris, *Bellantone*/Revīzijas palāta, F-85/06, EU:F:2007:171, 61. punkts). Tātad minētā brīvība nebija tāda, kas ļautu administrācijai neņemt vērā tiesiskās drošības principa prasības vai atbilstības principu starp pakāpi un nodarbinātību, lai atstādīnātu prasītāju no viņa profesionālās darbības uz ilgāku laikposmu, kura ilgums nebija nosakāms precīzi un ar būtiskām negatīvām sekām, kā aprakstīts iepriekš 247.–250. punktā.
- 259 Ja EIB uzskatīja, ka prasītāja rīcībai ir bijis nopietns iemesls, kas varētu izraisīt viņa atlaišanu bez iepriekšēja brīdinājuma, tai bija jāuzsāk disciplinārlieta un viņš jāatstādina no amata saskaņā ar 2009. gada personāla reglamenta 39. pantu. Savukārt, ja EIB uzskatīja, kā tā ir apgalvojusi tiesas sēdē, ka prasītāja rīcībai nav piemērojams šis noteikums, bet ka sadarbības turpināšana ar viņu ir neiedomājama, tai – ja vien tiek ievēroti piemērojamie noteikumi – ir jāizbeidz viņa līgums atbilstoši 2009. gada personāla reglamenta 16. pantam.

²⁶⁰ Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jāapmierina, un līdz ar to 2015. gada 13. aprīļa, 12. maija, 16. jūnija un 20. oktobra lēmumi ir jāatceļ.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

- 1) **Atcelt Eiropas Investīciju bankas (EIB) 2015. gada 13. aprīļa, 12. maija, 16. jūnija un 20. oktobra, 2016. gada 6. jūnija un 2017. gada 7. februāra lēmumus par PT atbrīvojumu no dienesta, kā arī EIB 2015. gada 18. jūnija lēmumu bloķēt PT piekļuvi viņa elektroniskajam pastam un EIB informātikas pieslēgumiem.**
- 2) **EIB samaksā PT par nodarīto morālo kaitējumu summu 25 000 EUR apmērā, tai pieskaitot nokavējuma procentus, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, kas aprēķināti atbilstoši Eiropas Centrālās bankas (ECB) galvenajām kapitāla refinansēšanas operācijām piemērotajai likmei, to palielinot par 3,5 procentpunktiem.**
- 3) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**
- 4) **EIB atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Kanninen

Szwarcz

Iliopoulos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2019. gada 3. jūlijā.

[Paraksti]